

16. rec. Dziuba A.Fr., Matka Boża z Guadelupe. Katowice 1995; RBL 3(1997) 230-232;

17. Usłyszeliśmy w Radio Maryja. Omówienie publikacji bpa A. Małysiaka „Duszpasterstwo Społeczne”. Pogadanki w Radio Maryja. Niedziela 38A(1997) 20;

1998

18. rec. Grudniok Fr., Z dnia na dzień. Rozważania. Wrocław 1998; RBL 3(1998) 245-246;

19. rec. bp Długosz A., Jak przygotować i ocenić katechezę. Częstochowa 1997; Homo Dei 1(1998) 139-141;

20. Ludzkie drogi naszego życia w kontekście Psalmu 1. RBL 1(1997)1-7.

21. Służba jako element konstytutywny apostołstwa świeckich. Sośnowieckie Studia Teologiczne, t. V, 1999, 105-113.

UZUPEŁNIENIE do poprzednio opublikowanej bibliografii:

1. Manuskrypty z Qumran a chrześcijaństwo. Tyg. Powszechny 14(1960) 3.6;

2. Księga Estery – Wstęp, przekład i komentarz. w: Pismo Święte Starego Testamentu. Poznań 1963, 178;

3. rec. Bea A., La parola di Dio e l'umanità. Assisi 1967; Ateneum Kapłańskie, t.73, 3(1969) 470-473;

4. Biblijna teologia męczeństwa. Gość Niedzielny 31(1982)4-5.

Kraków

zestawił *KS. TADEUSZ MATRAS*

Józef Marecki OFMCap.

ŚP. O. ZDZISŁAW RZESZUTEK OFMCAP (1918-1998)

W dniu 12 września 1998 roku w krakowskim klasztorze kapucynów, po krótkiej ale ciężkiej chorobie, odszedł do Pana po wieczną nagrodę o. Zdzisław Jan Bolesław Rzeszutek.

Urodził się w dniu 26 maja 1918 roku w Majdanie Królewskim (woj. rzeszowski) w rodzinie Jana i Katarzyny z Jagodów. Początkowo uczył się w miejscowej szkole powszechnej, a w latach 1929-1932 w Kolegium Serafickim OO. Kapucynów w Rozwadowie (obecnie Stalowa Wola). Do Zakonu OO. Kapucynów wstąpił w dniu 29 sierpnia 1933 roku w Sędziszowie Młp. Rok później, po ukończeniu nowicjatu, złożył śluby proste, zaś dnia 28 maja 1939 roku w klasztorze kapucynów w Krakowie śluby uroczyste. Gimnazjum oraz filozofię i teologię

ukończył w Studium Filozoficzno - Teologicznym OO. Kapucynów w Krakowie. Egzamin dojrzałości złożył eksternistycznie przed Państwową Komisją Egzaminacyjną w krakowskim Gimnazjum im. Króla Jana III Sobieskiego i w dniu 29 września 1936 roku otrzymał świadectwo dojrzałości.

W okresie pobytu w seminarium współredagował czasopismo "Wzlot Seraficki", w którym zamieścił 28 artykułów o tematyce franciszkańskiej, historycznej, misyjnej i ascetycznej. W pierwszych dniach września 1939 roku, wraz z innymi klerykami, opuścił Kraków i udał się pieszo na tzw. "ucieczkę". Przebywał w Pantalowicach koło Jarosławia. Po powrocie do klasztoru w listopadzie 1939 roku kontynuował studia teologiczne. Święcenia kapłańskie otrzymał w dniu 29 marca 1941 roku z rąk bpa Stanisława Rosponda w kościele franciszkanów konwentalnych w Krakowie.

W latach 1941-1945 pracował w duszpasterstwie w klasztorze w Sędziszowie Młp., następnie, w latach 1945-1946, w Krośnie. Dał się wówczas poznać jako uzdolniony kaznodzieja i rekolekcjonista. W międzyczasie, latem 1944 roku, zgłosił się dobrowolnie do pielęgnowania ciężko chorego na gruźlicę współbrata zakonnego. Wkrótce, zaraziwszy się, sam ciężko zachorował na gruźlicę. Pojawiły się liczne komplikacje. Od października 1944 roku do marca roku następnego przeszedł długotrwałą kurację zdrowotną, lecz pełni sił i zdrowia nie odzyskał już do śmierci.

W jesieni 1946 roku został skierowany na studia biblijne w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, które odbywał na Sekcji Pisma św. na Wydziale Teologicznym. Szczególnie interesował się językami biblijnymi i Nowym Testamentem. Pracę magisterską na temat "Syneidesis w Piśmie św. poza św. Pawłem ze szczególnym uwzględnieniem literatury grecko-rzymskiej" napisał pod kierunkiem o. prof. Cyryla Fermonta OFM^{Cap.}, ówczesnego dziekana Wydziału Teologicznego. Dyplom magisterski otrzymał 26 czerwca 1948 roku, natomiast dzień wcześniej złożył egzamin licencjacki. W dniu 1 lipca 1948 roku Rada Wydziału Teologicznego KUL nadała o. Rzeszutkowi tytuł licencjata teologii. Podczas studiów magisterskich z wszystkich egzaminów semestralnych i końcowych .otrzymywał oceny "bardzo dobry".

W roku akademickim 1948/49 był zatrudniony jako asystent w Katedrze Pisma św. Nowego Testamentu. Latem 1949 roku został przez przełożonych zakonnych odwołany z Lublina i skierowany do pracy dydaktycznej i wychowawczej wśród młodzieży zakonnej w rodzimej prowincji. Zamieszkał w klasztorze krakowskim kapucynów, w którym z przerwą w latach 1973-1974 kiedy to pracował w Krośnie, przebywał do śmierci. W życiu zakonnym pełnił liczne obowiązki. W latach 1956-1959 był definitorem, następnie, w latach 1961-1964 kustoszem prowincji Zakonu OO. Kapucynów, delegatem na kapitułę generalną Zakonu obradującą w 1974 roku. Ponadto, w latach 1952-1957, pełnił obowiązki wikarego klasztoru krakowskiego kapucynów, a w okresie późniejszym dyskreta konwentu krakowskiego.

Działalność o. Rzeszutka na przestrzeni 57 lat jego kapłańskiej działalności była widoczna na czterech płaszczyznach: pracował naukowo i dał się poznać jako tłumacz, prowadził działalność dydaktyczną, oddawał się z zamiłowaniem pracy kaznodziejkiej oraz posłudze Sakramentu Pojednania.

Mimo formalnego zerwania ze środowiskiem uniwersyteckim całe życie interesował się rozwojem nauk biblijnych oraz losami i działalnością swych profesorów i przyjaciół z okresu studiów. Mimo wybitnych zdolności i osobistych predyspozycji o. Rzeszutek nie podjął własnych badań naukowych. Prawdopodobnie zaciążyła na tym, nigdy nie wyjaśniona, decyzja odsunięcia go od studiów doktorskich i odmowa dalszego zatrudnienia jako asystenta na KUL.

Zainspirowany brakiem odpowiedniej literatury w języku polskim z zakresu nauk biblijnych podjął się i doprowadził do końca dzieło tłumaczenia z języka włoskiego *Dziejów Izraela* Giuseppe Ricciottiego, które zostało opublikowane w 1956 roku w Wydawnictwie "Pax". Był też tłumaczem *Listu do Tytusa* w tyńieckiej Biblii Tysiąclecia. Warto dodać, iż o. Rzeszutek wziął na siebie trud korekty i weryfikacji tłumaczeń kilkunastu ksiąg tamże zamieszczonych. Z języka włoskiego, niemieckiego i łacińskiego przetłumaczył szereg artykułów, które zamieszczały czasopisma naukowe i których treść wykorzystywał do wykładów. Przetłumaczył kilka pozycji książkowych, m.in. rozmyślenia "Przed Bogiem" autorstwa Bernardyna Goebela (która to książka jest w trakcie druku), biograficzną pozycję "Bł. Leopold Mandic" oraz szereg materiałów na potrzeby zakonne.

Przez ponad 30 lat o. Rzeszutek oddawał się działalności dydaktycznej. W latach 1949-1971 prowadził wykłady z przedmiotów i języków biblijnych w Wyższym Seminarium Duchownym OO. Kapucynów w Krakowie, natomiast w latach 1957-1961, 1966-1968, 1971-1973 był wykładowcą w Wyższym Seminarium Duchownym OO. Franciszkanów w Krakowie. Ponadto prowadził zajęcia w Wyższym Seminarium Duchownym OO. Karmelitów na Piasku w Krakowie (1953), w Wyższym Seminarium Duchownym OO. Cystersów w Krakowie - Mogile (1954), w Wyższym Seminarium Duchownym Księży Sercanów w Krakowie-Płaszowie (1956) i w Wyższym Seminarium Duchownym OO. Paulinów w Krakowie (1965). Przez wiele lat (do 1981 roku) prowadził wykłady z zakresu "biblijnej historii zbawienia" w nowicjacie kapucynów w Sędziszowie Młp. W latach 1957-1970 pełnił obowiązki prefekta studiów w Krakowskiej Prowincji Kapucynów. Charakterystycznym dla o. Rzeszutka było sumienne przygotowywanie się do wykładów. Treść wykładu, który miał wygłosić, wcześniej przygotowywał w maszynopisie. Najczęściej mówił z pamięci żywym i pięknym językiem. Zarówno jak podczas wykładów tak i podczas egzaminów odznaczał się subtelnością, delikatnością i wyrozumiałością wobec studentów. Nie oznacza to, że był pobłażliwym.

Szczególną troską otaczał nowicjaty zakonne, do których był zapraszany z wykładami z biblistyki i franciszkanizmu. Ponadto wygłosił kilkaset konferencji ascetycznych w domach zakonnych męskich i żeńskich. Prowadził liczne dni skupienia, z których znany był niemal we wszystkich krakowskich domach zakon-

nych. Jako kierownik duchowy do końca pozostał wierny siostronom albertynkom i serafitkom. Dużo czasu poświęcał duchowej trosce zgromadzeniom bezhabitowym założonym przez bł. Honorata Koźmińskiego. Chętnie służył posługą duchową klerykom.

Niemal przez całe życie kapłańskie o. Rzeszutek oddawał się posłudze głoszenia Słowa Bożego. W ponad 120 miejscowościach wygłosił 148 serii rekolekcji i misji ludowych oraz 101 serii rekolekcji zakonnych. Nie można ująć w liczby okolicznościowych kazań, homilii i przemówień. Był znanym kaznodzieją. Posiadał oryginalny styl wystąpień, mówił tonem przekonywującym, unikając drastycznych przykładów. Jako kaznodzieja często poruszał kwestie biblijne oraz aktualne sprawy Kościoła. Był podziwiany przez słuchaczy nie tylko za piękny język oraz za znajomość literatury i teologii, ale za trafne dobieranie tematów kazań.

O. Rzeszutek był poszukiwanym, zarówno przez duchownych jak i osoby świeckie, kierownikiem duchowym i spowiednikiem. Przez długie lata miał stałych penitentów; dla niektórych już o 5 rano zasiadał w konfesjonale. Był spowiednikiem w wielu domach zakonnych żeńskich i męskich oraz w seminariach duchownych, m.in. od 1970 roku, przez ponad 25 lat, pełnił funkcję spowiednika zwyczajnego dla alumnów seminarium śląskiego. Penitentów ujmował subtelnością, wyrozumiałością i dobrocią. Regularnie, do ostatnich tygodni życia, dla sakramentu Pokuty i odprawienia Mszy św. w mieszkaniu prywatnym, odwiedzał osoby samotne w podeszłym wieku.

Ponadto był rozmodlonym i gorliwym kapłanem, szanowanym i lubianym przez współbraci zakonnikami, do końca życia ubogim oraz pokornym synem św. Franciszka.

Niech za wszelkie dobro i za trudy życia Pan da mu życie wieczne.

Kraków

O. JÓZEF MARECKI OFM Cap.

O. Franciszek Małaczyński OSB

ŚP. O. PAWEŁ SZANIECKI OSB (1917-1998)

Gdy w wigilię uroczystości Zesłania Ducha Świętego, dnia 30 maja 1998r., wręczano O. Pawłowi Szanieckiemu Studia historyczne *Benedyktyńska praca* wydane w 80. rocznicę urodzin, nikt z uczestników uroczystości nie przypuszczał, że w tym samym roku jubilat zostanie wezwany do wieczności.

O. Paweł Szaniecki urodził się w Nawrze koło Chełmży 26 maja 1917 roku. W głęboko wierzącej rodzinie otrzymał katolickie wychowanie. Po maturze odbył służbę wojskową w szkole podchorążych rezerwy kawalerii w Grudziądzu. Następnie studiował prawo na uniwersytecie w Poznaniu. Prawdopodobnie przeżycia związane z wojną wpłynęły na decyzję wstąpienia do klasztoru benedyktynów w Tyńcu. Po odbyciu nowicjatu, dnia 28 października 1945 r. O. Paweł złożył pierwsze śluby, a w roku 1949 otrzymał święcenia kapłańskie. Po kilkuletniej